

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

2. forduló

név: iskola: oszt.:

Gyermekregény: Wendy Mass: 11 szülinap

Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2015

(részlet)

Amanda és Leo ugyanazon a napon születtek Fűzfalakon. Attól a naptól fogva elválaszthatatlan barátok, és minden születésnapjukat (eddig 10-et) együtt ünneplik. De a tavalyi szülinapi partin Leó megbántja Amandát, és azóta nem beszélnek egymással. Most a 11. szülinap nagyon más lesz: külön-külön ünnepelnek (ami nem olyan jó), ráadásul másnap minden újra kezdődik...

1) Mit csinált Leó a Községi Központ színpadán?

.....

.....

2) Miért mentek be a lemezboltba?

.....

.....

3) Hogy nézett ki Larry és Laurence?

.....

.....

.....

4) Mit kapnak ajándékba a két bandatagtól?

.....

5) Mi történt velük a fűzlaki pláza mozgólépcsőjénél?

.....

.....

.....

6) Mi buktatta le Leót, hogy aznap nem volt iskolában?

.....

.....

7) Mi lett Amanda büntetése az eltűnésért?

.....

.....

8) Mi történt a „kölcsonvett” robogókkal?

.....

.....

Következő (3.) feladatlap (az őszi szünet miatt): 2016. november 14-én, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a **[www. bekesikonyvtar.hu](http://www.bekesikonyvtar.hu)** oldalról.

Wendy Mass: 11 szülinap
Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Tizenötödik fejezet

– Mit csinálunk itt?

Anélkül, hogy válaszolna, Leó leugrik a rollerjéről, kikapcsolja és egyenesen betolja a Községi Központ nyitott ajtaján. Tátott szájával állok egy helyben, míg ki nem dugja a fejét, és így nem szól:

– Gyere! Mindjárt kezdődik!

– *Mi* kezdődik mindjárt? – De ő már vissza is ment. Bent a legutolsó dolog fogad, amire számítottam: nagyjából húsz ősz hajú emberből álló csoport tapsol Leónak, ahogy felfelé lépdél egy kis fa színpadra. A lépcsőfokok recsegnek alatta, és fel kell nyúlnia, hogy ki tudja venni a magas fémállványon lévő mikrofont. Kiszárad a szám. Mit *csinál*?

Jól láthatóan remegő kezekkel előhúzza a zsebéből egy darab papírt, és kihajtogatja. Odahajol a mikrofonhoz, és beszélni kezd:

– Ezt tavaly írtam, azután, hogy mondtam pár nem túl szép dolgot, és ezzel megbántottam az egyik barátomat.

– Hangosabban! – kiált a hátsó sorból egy idős férfi, és közben megigazítja a hallókészülékét a fülében.

Leó gyorsan közelebb emeli az arcához a mikrofont, ami szájba veri, és ettől fülsiketítő visító hang hallatszik a falon lévő hangszórókból.

– Elnézést! – mondja Leó, ahogy a hallgatóság összerándul.

Lerogyok egy rozoga összecsukható székre, és végre észreveszem a hatalmas poszttert Leó mögött a falon, amin az áll, hogy: „Nyílt mikrofonos versfelolvasás minden péntek reggel.” Leó határozottan, egyre erősödő hangon olvassa fel a barátságról és a szülinapokról szóló sorait. Szerintem rímel, de túlságosan kába vagyok ahhoz, hogy követni tudjam.

Amikor a végére ér, a közönség udvariasan tapsol. Én meg észreveszem, hogy amióta elkezdte, visszatartom a lélegzetemet. Leó esetlenül visszateszi a mikrofont a helyére, aminek az újabb visítása miatt a hallgatók arca görcsbe torzul. A papírját a kezében szorongatva lesiet a színpadról. Én erre felugrom, és a terem hátsó felében találkozunk, miközben a következő költő indul el felfelé a lépcsőn.

Ahogy kiérünk, megszólalok:

– Húha, el sem hiszem, hogy ezt megtetted!

Elvörösödik.

– Ezt most jó vagy rossz értelemben mondod?

– Teljesen jó értelemben. Annyira bátor voltál. Az a vers rólam szólt, ugye?

– Micsoda? Nem, még jó hogy nem. Egy másik barátomról, akiről valami gonosz dolgot mondtam a közös szülinapunkon.

Mindketten elnevetjük magunkat.

– De én azt hittem, hogy nem szoktad felolvasni a verseidet mások előtt.

– Nem is – válaszolja. – Úgy értem, eddig még soha nem tettem. De erről szól ez a mai nap, nem?

– Ha te mondd.
– Örülök, hogy így érzed, mert a következő megálló kizárólag rólad fog szólni!

– Rólam?

Válasz helyett odaadja nekem az összehajtogatott verset.

– Tartsd meg ezt! – mondja. – Emlékbe a mai napról.

Nagy kísértést érzek, hogy elolvassam, mivel nagyjából a felét kihagytam korábban, de ezt nem akarom a tudomására hozni. Mélyen a zsebembe süllyesztem a verset, és megkérdem:

– Amúgy honnan hallottál a felolvasásról?

Felpattan a rollerjére, és kacsint egyet.

– Megvannak a forrásaim. Na, gyere, menjünk enni!

Követem vagy tíz percen át, mire a parkba érünk. Leó megáll egy hot dogot és üdítőt kínáló árus előtt. Mire leveszem a sisakomat, ő már mindent kifizetett.

– Boldog születnapot! – mondja Leó, és az enyémhez koccintja a kólás dobozát.

– Boldog születnapot! – válaszolom, és viszonzom a mozdulatot. Pár üzleti öltözkéket viselő férfi és nő felénk fordul, egyik-másik jól meg is néz bennünket magának, de senki sem zavar meg. Jó, hogy anyu nem itt dolgozik a városban. Kiborulna, ha meglátna minket.

Ahogy beleharapok a hot dogomba, Tracy jut az eszembe, hogy mennyire ellenzi a húsevést, mégsem mondja soha senkinek, hogy ne egyen húst. Az is eszembe jut, ahogy Emma hozta nekem a muffint, de most nem leszek ott, hogy megegyem. Igazán jó barátaim voltak az elmúlt évben, engem meg annyira lefoglalt a saját gondom, hogy nem figyeltem rájuk eléggé. Egyszeriben már nem is vagyok annyira éhes. Odaadom a hot dogot Leónak,

aki négy harapással boldogan felfalja. A nyilvános versolvasás óta folyamatosan mosolyog. Azt hiszem, ilyen érzés lehet megtenni valamit, amitől félsz.

Miután bedobálta a megmaradt morzsákat a kacsáknak a tóba, újra útra kelünk, de most abba az irányba, ahol a város boltjai találhatóak. Egyre zsúfoltabbak a járdák, úgyhogy inkább toljuk a rollereinket, nem ülünk fel rájuk. Egyik bolt követi a másikat, többek között egy olyan mellett is elhaladunk, aminek a kirakata tele van a legcukibb pandákkal, amiket valaha láttam. Az üvegnek nyomom az arcomat. Leó visszakanyarodik, majd türelmetlenül megköszörüli a torkát.

– Oké, oké – mondom neki, és elsietek a kirakat mellől –, lehet, hogy a lányok mégiscsak éreznek valamit a plüssállatok iránt.

Néhány üzlettel arrébb megállunk, és felnézünk a táblájára. Ez az a lemezbolt, ahol a szüleim az első dobfelszerelésemet megvették nyolcéves koromban. Meglepetésemre Leó kinyitja az ajtót, amitől megszólalnak a csengettyűk a feje fölött. Követem az üzletbe. Egy felirat olvasható a falon: „Dobost keres egy új banda. Meghallgatás ma délben.”

Leó elmosolyodik, és a felíratra mutat. Nem értem pontosan, mi köze van ennek hozzánk.

– Nem értem.

Leó beljebb tol a bolt belseje felé. Gitárokat, basszusgitárokat, dobokat és hegedűket tartalmazó vitrinek foglalják el a bolt padlójának nagy részét. Nem sok hely akad a járgányainknak, és az eladó is aggódva figyel bennünket a pult mögül. Leó elviszi a rollereket és letámasztja őket egy sarokba egy kupac furulya mellé, amiknek a felét le is löki. Mindketten négykézlábra ereszkedve próbáljuk összeszedni őket, mielőtt még nagyobb feltűnést keltenénk.

– Leó – suttogok hangosan, mivel mindketten térdelünk.
Most komolyan, mit keresünk itt?

Felül.

– Részt veszel a rockbanda meghallgatásán.

Talpra pattanok, Leó pedig követ. A fülembe dugom az ujjamat, és úgy teszek, mintha fülzsírt pucolnék ki belőle.

– Hogy miben fogok én részt venni?

A szűk lépcső felé fordít.

– Van lent egy hangszigetelt termük. Lemegyünk oda együtt, és verni fogod azokat a dobokat, ahogy csak tőled telik.

A szőnyegbe süllyesztem a sarkaimat.

– Ó, dehogy fogom. Tudod, hogy soha nem játszottam még senki előtt.

– Én sem olvastam fel a költeményemet még senki előtt korábban – vitatkozik –, mégis túléltem.

– De ez más.

– Miért is?

– Mert itt rólam van szó!

Leó a szemeit forgatja.

Ekkor egy hosszú szőke hajú, sovány srác kinyitja az ajtót.

– Haver, elég durvák voltak – mondja tulajdonképpen magában. – Azt mondták, hogy küldjem le a következő srácot.

– Mentek? – kérdi egy mély hang a hátunk mögül. – Csak mert elálljátok az utat.

– Megyünk. – Leó megragadja a karomat, és gyakorlatilag lelök a lépcsőn. Lent két huszonéves sráccal találom szemben magam, akik törökülésben ülnek a padlón. Mindketten koptatott farmert, szandált és *Született Rocker* feliratú fekete pólót viselnek. Pár percig eltart, amíg az agyam felfogja, hogy egypetéjű ikrek.

Egyforma, várakozó és meglepett arckifejezéssel néznek föl ránk.
A hozzánk közelebbi megkérdezi:

– Eltévedtetek, srácok? Fagyi a szomszéd üzletben kapható.

A másik is megszólal:

– Ez jó volt, Larry.

– Kösz, Laurence.

Leó megköszöri a torkát.

– Ööö, mindkettőtöket Larrynek hívják?

Megrázzák a fejüket. Aki először megszólalt, a bátyjára mutat.

– Ő Laurence. Az egy teljesen másik név.

– Jó a szüleink humorérzéke – teszi hozzá Laurence.

Leó bólint.

– Kétségkívül.

Larry egyenesen rám néz, amikor megkérdezi Leótól:

– A barátod nem tud beszélni? – Egy kicsit hátrébb húzódok.

Leó úgy tesz, mintha nem is hallotta volna, és visszakérdez:

– Ti kerestek dobost?

Válaszul Larry a terem túlsó végében lévő dobfelszerelésre mutat.

– Hé, ti interjút akartok készíteni velünk a suliójságnak, vagy mi? Csak mert ha ez a helyzet, akkor tudjatok róla, hogy sok mindenkit kell még ma meghallgatnunk.

Leó megrázza fejét.

– Abba is hagyhatjátok a nézelődést, mert az új dobosotok itt áll elöttetek.

Larry körbenéz.

– Hol?

– Pont itt – válaszolja Leó, majd rám mutat. Próbálok elbújni mögé, de ellép az útból. Bátortalanul intek.

A két Larry jót derül.

– Szóval te lennél az új dobosunk? Mióta játszol?

Valami okból kifolyólag még mindig képtelen vagyok megszólalni.

– A második születésnapunk óta – dicsekszik Leó.

– Te emlékszel a második születésnapunkra? – kérdezem, amikor végre rátalálok a hangomra.

– Az összes születésnapunkra emlékszem – válaszolja.

– És beszél! – mondja Larry, majd tapsolni kezd.

– Hé, akkor ti is ikrek vagytok? – kérdi Laurence. – Menő!

– Nem, csak ugyanakkor van a születésnapunk – magyarázza Leó.

– Szóval ikrek vagytok! – jelenti ki Larry. – Egy iker haverpárt meg kell hallgatnunk.

Épp kinyitnám a számat, hogy elmagyarázzam, valójában nem vagyunk ikrek, amikor Leó oldalba bök a könyökével.

– Ja, még szép, hogy ikrek vagyunk. A tesóm két perccel öregebb.

– És le merném fogadni, hogy vissza is él ezzel minden adandó alkalommal – bólint Larry mindent tudóan.

– Még szép – ért egyet Leó, majd adnak egymásnak egy östöt.

– Ó, öcsi – motyogom.

– Akkor gyerünk, hadd halljuk! – mondja Laurence, és a kezembe nyom egy pár dobverőt. Furcsa érzés valaki más ütőit a kezemben tartani. Az enyémeik már megkoptak, úgyhogy automatikusan érzik az ujjaim, hol fogjam a tökéletes egyensúly érdekében. Próbálom visszaadni őket, de Leó a dobok felé tol.

– Ne feledd – súgja oda –, nincsenek következmények.

Nevetségesen érzem magam, miközben leülök a székre. A lábam el sem éri a basszusdob pedálját. Larry odajön, és lejjebb engedi a széket, míg én dühösen Leóra meredek.

Megkeresem a helyes fogást az ütőkön, és el kell ismernem, hogy jó érzés a kezemben tartani őket.

– A hagyományos fogás – mondja Larry, miközben elismerően bólint. – Szép. Ilyet nem nagyon látni már manapság.

Tudtam, hogy nem apu régi könyveiből kellett volna tanulnom! Átnézem a dobokat. Sokkal jobbak, mint amik nekem vannak. Több cintányér tartozik hozzá és egy sor kicsi dob is, ami az enyémen nincs. Körbeforgatom a csuklómat, és közben figyelem, hogyan köröznak a dobverők a levegőben. Laurence az órájára pillant. Ez pont olyan, mint a tornacsapat válogatója. Csak ezúttal a karjaim helyett a dobverőket lengetem. Az elmúlt pár napban nem tudtam játszani, pedig az egyik részem igazán vágyik rá, hogy kiereszsem a gőzt, az összes csalódottságomat, és csak verni szeretné azokat a dobokat. A másik részem viszont csak forgatja a dobverőket a levegőben, és húzza az időt.

Leó a tekintetével sürget. Bármelyik másodpercben megszólalhat valamelyik Larry, hogy csak az idejüket vesztegetjük. Most, vagy soha. *Meg tudod csinálni*, mondom magamban. Nincsenek következmények. Becsukom a szemem, és elképzelem magam, ahogy egyedül ülök az alagsorunkban. A dobverők szinte saját maguktól indulnak el a pergődob felé. A fejemben hallom az ismerős *egy és kettő és három és négyet*. A kezeim dobról dobra haladnak, a lábcintől a basszusdobig. Folytatom a fejben számolást. Ezek a dobverők nehezebbek, mint az enyémeik, úgyhogy beletelik pár ütembe, mire kényelmesen kordában tudom tartani őket. A különböző dobok

által kiadott hangok valahogy mélyebbek és teljesebbek, mint ahogy az enyémeiről megszoktam. Ezek igazán nagyszerű dobok. Kinyitom hát a szemem, és csak püfölök, ahogy Leó mondta. Elkapom a tekintetét, és látom, hogy vigyorog, és a ritmust követve csapkodja a lábát.

Pár perccel később Larry sétál oda hozzám, és a lábcinre teszi a kezét, épp egy másodperccel azelőtt, hogy ráütnék. Az ölembe helyezem a dobverőket.

– Jó vagy, kölyök – mondja. – De nem vehetünk be, mivel még csak kölyök vagy. Nem tenne jót az üzletnek, érted.

Felvillanyozva bólintok, és attól a tudattól boldogan, hogy vége, lehuppanok a székről. A karjaim még mindig remegnek egy kicsit, ahogy visszaadom neki az ütőket.

– Azért köszí, hogy bejöttetek – mondja Laurence. – Tessék, ezt vidd magaddal! Odadob nekem valamit, ami úgy néz ki, mint egy fekete labda. Végül aztán kiderül, hogy egy ugyanolyan fekete póló, mint ami rajtuk is van, csak feltekert állapotban. Ad egyet Leónak is. A mellkasunkhoz tartjuk őket. Leóra talán úgy egy év múlva már jó lesz, de az enyémet még évekig maximum hálóingnek tudom használni.

– Köszí! – mondom az ikreknek, miközben kikísérnek bennünket a lépcsőhöz. – Köszí, hogy engedtetek játszani. Jó móka volt. – És *tényleg* jó móka volt. De az ám.

– Nincs mit. Gyere vissza tíz év múlva! És küldjétek le a következő srácot! Vagy csajt. Vagy akárkit.

Kettesével vesszük felfelé a lépcsőfokokat, és szólok a fiúnak, aki már korábban is ott ült, hogy lemehet. Amikor kiérünk, Leó így szól:

– Fantasztikus voltál! Határozottan rockernek születted!

– És egy pólóm is van bizonyítékul!

– Tudom, hogy úgy kényszerítettelek bele ebbe, úgy értem, tudom, hogy igazából muszáj volt, hogy belekényszerítselek, de komolyan, igazán nagyon jó voltál!

– Jó móka volt. De inentől semmi kényszerítés. Kezdek bepipulni!

– Megegyeztünk. És hogy megünnepeljük, menjünk el a plázába. Megvehetsz bármit, amit szeretnél, feltéve, hogy nem kerül többbe, mint tíz dollár és van rá ajándékutalványod!

– Nem vagyok biztos benne, hogy a pláza jó ötlet. Mi leszünk egyedül gyerekek, ez fel fog tűnni az embereknek.

– Nem, ők csak azt fogják hinni, hogy a szüleink egy másik boltban vannak, vagy hogy a sulinak már vége van. Csak egy kis időre, légszi!

– Be akarsz menni a játékterembe, mi?

– Talán – ismeri be.

– Rendben, de csak fél órára. Tutira haza akarok érní még jóval azelőtt, hogy apu felébredne.

A fűzlaki pláza a város szélén van, közel ahhoz a helyhez, ahol régen az almáskert volt. Mire odaérünk, a rollerem aksijának a töltöttsége már csak úgy egynegyed. Remélem, ez elég lesz, hogy hazavigyen bennünket. Bárcsak eszünkbe jutott volna lakatokat hozni a rollerekre. Leó talál egy nagy bokrot a parkolóban, ahová el tudjuk rejteni őket, amennyire lehetséges. A bukósisakokat beviszszük magunkkal. Sajnos a játékterem pont az épület túloldalán van.

– Próbálj meg lazának tűnni! – súgja oda Leó.

Végigsétálunk (lazán) a főutcán, szorosan a kirakatok mellett haladunk, nehogy túl nagy feltűnést keltsünk. Leó lustán lóbálja a sisakját. A pláza meglehetősen üres, úgyhogy én is kezdek ellazulni.

Még soha nem voltam a plázában a szüleim nélkül. Ha nem pörög nek ennyire a meghallgatásom miatt, biztos sokkal idegesebb lennék. Azt hiszem, hogy egy dobos, plázázó csaj lettem!

Épp készülünk fellépni a mozgólépcsőre, amikor egy kéz ragadja meg a vállamat. Túl nagy ahhoz, hogy Leóé legyen. Megtorpanok, és megfordulok. A kéz egy biztonsági őrhöz tartozik, akinek a másik keze Leó vállán van. A férfi öregebbnek tűnik, mint a nagyapám. Egy ilyen öreg pasihoz képest meglepően erős a szorítása. Leó arca elsápad. Ezzel egy időben a boldogság, amit éreztem, tovaszáll.

– Ti az Ellerby lány és a Fitzpatrick fiú vagytok?

Elkerekedett szemekkel bólintunk. Leó remegő hangon megkérdi:

– Honnan tudja a nevünket?

A férfi lazít a szorításán.

– Tegyük csak egy sétát a biztonsági iroda felé!

Aggódó pillantást vetek Leóra.

– Atyám – szólal meg a biztonsági'őr. – Azt hittem, valaki szórakozik velem, amikor kaptunk egy elveszett gyerekekről szóló hívást ezekkel a nevekkal. Ellerby és Fitzpatrick, hát persze! Volt idő, amikor az egész városban mást sem lehetett hallani. De az már több évtizede volt.

Leó és én zavart pillantásokat vetünk egymásra. Talán ez az idős férfi kezd szenilissé válni. Nem igazán értettük, miről beszél.

Folytatja, és közben noszogat bennünket előre.

– De ez nem vicc, igaz? Ti ketten meglehetősen valódinak tűnök nekem.

– Hogy érti, hogy kapott egy hívást elveszett gyerekekről? – kérdi Leó. – Ki tudja, hogy elvesztünk?

– Mindenki, gondolom – válaszolja.

A *Biztonsági őr* felirat tűnik föl előttünk. Még mindig nem értem. Elfelejtettem volna valamit, amikor kiterveltük a dolgokat? Apu elfelejtette volna lemondani az időpontomat az orvosnál, és Mrs. Grayson átjött értem?

Mielőtt még tovább faggathatnám a biztonsági ört, kiabálást hallunk.

– Ott vannak! – Négy igen ideges szülő szalad oda hozzánk. Anyu biztosan eljött a munkahelyéről. Ami még inkább meglepő, hogy Kylie is itt van. Mind elég nyüzögtnak tűnnek. Anyu gondos sminkje elmosódott, és apun még mindig a kék pizsamája van a dzsekije alatt. Kylie sápadtságát sem rejtje el a sminkje. Dühösen mered ránk, és haragos szikrákat szórnak a szemei.

A szüleink megragadnak bennünket, majd el is tolnak.

– Mégis hogy gondoltátok ezt? – kiabálja anyu.

– Ettől azért jobbra tanítottunk titeket! – mondja Leó anyukája. Ő is próbál kiabálni, de nem igazán képes elérni azt a hangerőt, amit anyu.

Az ő hangja gyakorlatilag remeg a haragtól.

– Elképzelheted, mennyire meglepődtem, fiatal hölgy, amikor apád felhívott a munkahelyemen azzal, hogy nem talál téged.

– De azt hittem, hogy apu alszik... – válaszolom halkan.

– Aludtam is – mondja apu, a hangja még az eddigihez képest is rekedtebb –, míg Mrs. Fitzpatrick fel nem hívott, hogy megtudakolja, nálunk van-e Leó. Képzeld el a megdöbbenésemet, amikor üresen találtam a szobádat. Aztán azt is képzeld el, micsoda szörnyűségek futottak át az agyamon arról, mi történhetett veled.

Kiszáradt a szám. Nem hiszem, hogy igazából hallani akarja a választ. Azt sem hiszem, hogy ez lenne a megfelelő alkalom arra,

hogy felhívjam a figyelmüket, mekkora előnyökkel járna, ha lenne egy mobilom.

– De anyu – szólal meg Leó –, honnan tudad, hogy nem vagyok a suliban?

Az anyukája még mindig a karjába kapaszkodik, mintha Leó legalábbis újra el akarna szaladni.

– Az íróasztalodon hagytad az Amanda szekrényére készített feliratot és a szalagokat. Olyan sok időt töltöttél azzal, hogy kivágd a különböző betűket, nem akartam, hogy csalódott légy, úgyhogy elvittem őket az iskolába. Hadd ne kelljen elmondanom, mennyire nem szíveli az igazgató a szülei aláírását meghamisító diákokat!

Leó a lábait nézi, és a fejét rázza.

– Nézd! – szólal meg apu, miközben a hajamat cirógatja. – Örülünk, hogy jól vagytok, és hogy ti ketten nyilvánvalóan kibékültetek. Kylie javasolta, hogy ellenőrizzük le az ajándékutalványokat, és igaza lett, mert üresen találtuk a dobozt. Arra gondoltunk, hogy előbb-utóbb itt fogtok kikötni. De ezt soha nem gondoltam volna rólad, Amanda – Leó felé fordul –, vagy bármelyikőtökről.

Kisebb tömeg gyűlt már össze körülöttünk, érdeklődve figyelik a szóváltást.

– Most már hazamehetünk? – kérdem alig hallhatóan.

– Rendben, gyerünk! – csattan föl anyu. – Jó sok idő lesz elgondolkodni a tetteiden, amíg egyedül ücsörögsz a szobádban egész este. Nincs szülinapi torta, se ajándék, és mivel a bulidat már korábban lemondtuk az állítólagos betegséged miatt, ezt ennyiben is hagyjuk.

Leó a szüleihez fordul.

– Gondolom, az én bulim is elmarad ma, ugye?

Az apukája megrázza a fejét. Leó arca elkomorul, egyértelműen azt remélte, hogy nem kell még egyszer végigülnie a *Hopp, Juliskát* és a *Nyuszi ül a főbent*.

– Nem akarunk csalódást okozni a vendégeidnek. Azoknak, akik nem lógtak a suliból, és nem okoztak szívrohamot a szüleiknek. Ráadásul már túl késő lemondani az előadókat. De higgy nekem, attól a pillanattól, hogy vége, hosszú, hosszú időt fogsz szobafogságban tölteni.

Leónak és nekem nincs lehetőségünk négyszemközt beszélni, amíg ki nem érünk a parkolóba.

– Nos – súgja oda csak a szája egyik felét mozgatva –, figyelmeztettelek, hogy bajba kerülhetünk.

Aprót bólintok, nagyon is tudatában vagyok, hogy anyu minden mozdulatomat figyeli.

– Azt hiszem, mégiscsak hagynom kellett volna, hogy feldíszítsd a szekrényemet!

– Igazad van! – válaszolja, megfedkezve róla, hogy suttonnia kellene. – Az egész a *te* hibád!

Apu mindkét robogót bepakolja a kombink csomagtartójába, Kylie és én meg bemászunk a hátsó ülésre. Még mindig nem szólt hozzám egy szót se. Leó szülei követnek bennünket az autójukkal, és mind megállunk Schwartzék háza előtt. Be kell tolnunk a robogókat a bejárati ajtón, és elnézést kell kérnünk, hogy „kölcsönvettük” őket. Ez elég megalázó. Az út Schwartzék teraszáról a járdáig nagyjából olyan érzés, mintha az utolsó utunkra mennénk. Most igen kellemetlen lenne, ha holnap mégiscsak szombat lenne.

– Amanda, köszönj el Leótól! – mondja anyu, amikor kiérünk a járdához és a ránk váró anyukákhoz. – Jó hosszú idő el fog telni, mire ti ketten megint együtt ünneplitek a születésnapotokat.

– Ezt kétkem – motyogom a bajszom alatt, de hangosan csak ennyit mondok: – Szia, Leó! Töriórán találkozunk. Tudod, majd hétfőn.

– Igen – válaszolja, és elfojt egy mosolyt. – Hétfőn találkozunk. Azt a pletykát hallottam, hogy röpdoga lesz.

VÉGE